

RAZELE AUROREI

ZIS'A IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMILOR VESTITE”

PE PRAGUL CĂINȚEI.

1917 FEB. 8

ATVETTE

Handwritten red scribbles or initials on the right side of the page.

(Textul pe cealaltă față.)

Pe pragul căinței.

Oarecând a văzut mai bune zile. Avea oficiu, poziție bună, plată cinstită. Avea mulți prieteni buni, mulți cunoscuți. Viața trecu veselă. Zi după zi petrecere, hai-hui, cărți, alergare de cai, droșcă (fiacăr). Viața de pe piciorul mare, pasiunea domnească, au consumat toți banii lui. Și acolo s'a început căderea. El păși pe cale păcătoasă, a defraudat, s'a întins la banii înștitutului. Când o aflară, îl puseră înaintea judecătoriei. Legea a croit pedeapsa pentru el. Închisoare pe mai mulți ani. Pierdere de libertate și de oficiu.

Când a scăpat, o păți cu amar, că acuma nu mai este prieten bun, nu-i cunoscut. Prietenii de mai înainte nu-l mai cunosc nici nu vreu să-l cunoască, ba îl nesocotese, îl lapadă. Pre fostul gavalier nu-l mai cunoaște nimene.

Și acum ce să facă? Unde să se întoarcă? Coborișul era lunecos. El căzu mai jos și mai jos. Cu așa unul să rătăci el într'o casă streină, și pe veranda deschisă vede masa acoperită; pe ea diferite mâncări. Suncă și vinuri bune așteaptă pe stăpânul flămând. El stă o clipă și în asta clipă îi vin toate în minte. Întregul trecut și prezentul cel trist. Privește napoi la aceea, ce a făcut. Și căiește pentru ce-a făcut. Retroprivirea umple inima sa de ură și scârbă. Atunci i-a întins desfătare și iritare, acuma 'i se pare groază. El stă acuma pe pragul căinței.

Fiul pierdut în țara îndepărtată, pregândindu-și căile, și-a acoperit fața de rușine și a vărsat lacrimi amare pentru viața sa ruinată. Dară nu numai plânse, s'a sculat și a plecat drept acasă la casa părintească. Că cu plângerea nimene nu poate nimic aduce la cale. Sângurul lucru, care trebuie făcut, este a se pune pe picioare și a scăpa aceea ce a mai rămas. Deoarece noi din cele douasprezece ciasuri căpătate

am pierdut zece, trebuie să ne silim la aceea, ca cele două rămase să le mântuim. Ca să aducem la cale rădăcirile noastre din trecut.

Câteva minute de întoarcere în sine și căință sunt de ajuns, ca păcătoșul să se tragă la crucea lui Christos și să dobândească iertarea păcatelor. Tălharul ce atârna lângă Christos cu un cuvânt de rugare cu căință a dobândit făgăduința mântuirii dela Mântuitorul.

Și Mântuitorul cel milostiv și astăzi împarte făgăduința mântuirii fiecărui păcătos ce să pocăiește. La toți aceia le dă în dar milostiv, cari din cele douasprezece ciasuri date lor, au prădat zece. Oh iubitul meu confrate! Ori cât de mult ai păcătuat. Căiește-te, plânge-ți păcatele, aruncă-te la picioarele lui Iisus și ai mântuit cele două ciasuri cari le mai ai.

Rădăcina a toată răutatea este iubirea de bani.

(Epist. I. lui Pavel către Timoteiu 6, 10.)

Fiecare plantă are rădăcină, că fără de aceea nu poate trăi. Toată efectiunea răutăcioasă are rădăcină care să lățește în inimă, că fără de aceasta rădăcină nu ar putea exista. Iubirea de bani e rădăcină și afecțiunile cele răutăcioase să nutresc prin aceasta. Când cineva începe a face bine, atunci să și ivește rădăcina cea rea în inimă. Banul e un lucru de lipsă în lumea asta pământescă, dară acela numai ca un mijloc de schimbat e iertat a se folosi și nu-i iertat a-l iubi. Iubirea cauzelor Domnului, a fraților și de aproapele nostru să se arădice sus preste toată avuția pământescă.

„Deci pocăiți-vă și întoarceți-vă spre a fi șterse ale voastre păcate, ca să vie de la fața Domnului timpuri potrivite pentru însuflețire.“ (Faptele 3, 19.)

A venit la el.

Acolo zace luptătorul în rana sa dureroasă. Nu mai are nici o putere. Cariera vieții sale nu preste multe e gata. O știe bine. Sufletul său caută pre cineva, de care s'ar putea ținea. Ce bine e, că inima lui cunoaște pre cineva, către care inima sa ori unde să poate întoarce și ori unde îl poate afla. Oamenii aici nu folosesc nimic. Sânul său devine neliniștit, credința să scoală la luptă cu temerea, aceasta luptă ține o vreme, ea o repetare a acelei luptă, în care a căzut. Cu corpul a căzut și cu aceasta s'a gătat pentru el războiul. Acuma curge lupta în lumea inimei, dară aici nu-i iertat să cază...

Corpul începe gradat a deveni fără de sâmt, circulațiunea sângelui e mai lină, regiunea mai întunecoasă... oh, dară în aceasta noapte să ivește un punct luminos, ochiul muribundului să întoarce într'acolo și inima lui dintr'odată să umple de bucurie nespusă.

Fiul omului a venit! Păstorul cel scump, Rescumpărătorul a venit și l-a atins. Acuma toate sunt bine. A lui e biruința.

Fericit sfârșit, fericit acela suflet, care va avea astfel de parte.

O istorioară mică spunem aici, care s'a întâmplat în ospitalul din Neapolea:

O fetiță tânără italiană ce era în floarea vieții ei, în acărei inimă a aflat loc cuvântul lui Dumnezeu, zăcea în minutele ei din urmă în ospitalul din Neapolea. Păstorul ei sufletește merse la ea, dară mai afară de sine o găsi. El o întrebă: „Cunoști-mă pre mine?”

„Nu!”

„Vezi-mă pre mine?” Fetița răspunse cu accentuare foarte dulce: „Non vede che Gesù.” Adecă: nu văd numai pre Iisus.

Nu mai pre El îl văzu și pre El îl vede și acuma.

Dară nu toți vor avea parte în așa sfârșit fericit. Muribunzii, dupăcum o dovedește pățania, au obiceiuit a avea visiuni.

Pe lângă unii muribunzi a petrece e înfiorător. Vede figure urite, lucruri îngrozitoare, de cari nu poate scăpa.

Nu ne folosește nouă în clipa din urmă nici bogăția nici rangul, nici cercul cel mare de rude și prieteni; numai una folosește:

„Dacă Dumnezeu cu noi este, cine ne va fi contra.”

Dacă Iisus este în inima noastră, dacă am fost învățaței credincioși ai săi, ne va fi bucurie aceea minută, când trecem din aceasta viață pământescă în cea vecinică.

Învins prin bunătate.

Când eram încă un copil mic, zise Southey, a locuit în vecinătatea noastră un copil negru anume Jim Dick. Într'o seară cu câțiva prieteni ai mei batjocurirăm pre copilul cel negru și-i dădurăm tot felul de numi. Dară el luă acest lucru rău foarte la inimă și s'a silit a se îndepărta din cercul nostru. Măi târziu voiam să mergem a patina (a se da pe ghiață); dară eu tot în aceea zi m'am rupt patinele și nu puteam merge, dacă nu cer patinele lui Jim Dick. Mersei dară la el și-l rugai, ca să-mi dea patinele sale împrumut, la aceasta răspunse el: „Le poți căpăta Robert.”

Când seara iarăși îi adusei patinele, îl aflai pre Jim în culină șezând lângă foc, cu biblia în mână. Îi dădui patinele și-i mulțămii binefacerea. El luând acelea, să uită la mine cu ochii plini de lacrimi și zise: „Robert, nu mă mai batjocuri.” Cu aceasta părăsi el culina. Aceste cuvinte nimeriră inima mea și între lacrimi votai, că nici când, către nici un fiu negru ori cât de sărac, nu voi fi neprietenos.

Coroana vieții.

Un om pios, când sâmti apropierea sfârșitului său, s'a temut foarte de a muri. Nu preste mult s'a confundat într'un somn adânc și când s'a trezit, era de tot vesel. Când întrebară de el, ce ar fi cauza la aceea, zise el astfel: „Am avut un vis singular, patru îngeri stăteau lângă patul meu, doi de-a dreapta și doi de-a stânga mea. Unul avea o măframă mică, cu aceea șterse el sudorile de pe fruntea mea și zise: „Absterget! Dumnezeu va șterge toate lacrimile dela ochii tăi!“ Al doilea îmi întinse un stâlpar verde și zise: „Sepurasti! Ai învins!“ Al treilea ținu de-asupra capului meu coroană cu aceste cuvinte: „Coronabelis! Fie a ta coroana vieții!“ La aceasta închise al patrulea ochii mei și zise: „Vidisti! Căința și mizeria ta te-a dus la fericire!“ Cu acestea sufletul meu să sui, sbură în cer și îngerii cu bucurie îl petrecură, cântarea lor de bucurie umplu aerul, precând sunau: „Acolo era în temere, dar aici poate gusta!“ „Apoi m'am trezit.“ Aceasta este că era numai vis, dară poate fi și adevărat, că fericitul Luther zise: „Cel ce-i creștin, aceluia e fericită moartea, căci să știți, dacă să îndepartă sufletul, îngeri stau în jurul lui, cari îl duc în sânul lui Dumnezeu.“

„Fii credincios până la moarte și ți voi da cununa vieții.“ (Apocalipsul lui Ioan cap. 2., vers 10.)

Evangelia.

Procopius istorisi, că locuitorii polurilor de nord și de sud, unde cu lunile nu să vede soarele, atunci, când așteaptă din nou răsăritul soarelui, să duc pe colinile munților, că toți vreu să vază soarele răsărind. Dacă apoi s'a ivit soarele, să îmbracă în cele mai bune haine și strigă de bucurie îmbrătoșându-se: „Iacă soarele.“ — Așa a striga Ioan odinioară iudeilor: „Iacă, mielul lui Dumnezeu!“

Vremea îndurării.

Un pictor ceru îngăduință, ca să zugrăvească pre regina. Cererea lui fu primită și aceasta își putea înțemeia viitorul. Locul și vremea fu hotărîtă și regina venise, dară pictorul nu, încă nu să pregătise la lucru. Când el veni, fu primit cu aceea veste, că regina s'a dus și nici nu mai vine napoi. Așa să povestește. Regele cerului și pământului să coboară jos la om. În cuvântul său spune scopul, locul și vremea acestei întâlniri: aceasta este mântuirea noastră prin Christos și vremea este „acuma“. El și-a ținut și ține cuvântul, dară câți oameni au negrijit și negrijese aceasta ocaziune?

Călindarul nostru: **Patru anotimpuri** încă să mai poate căpăta; silească se fiecare să-l aibe în casă, că e interesant și folositor. Prețul 80 de fleri.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chiămat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33, SZ.

Prețul la „Razele Aurorei“.

Pe anul întreg: dela 1—2 exemplare 1,20 fl. de exemplar. Dela 3—10 exemplare —,80 fl. de exemplar.
11—50 —,60 50—100 —,50

În streinătate se socotește diferița speselor trimeterii.